

Capitolul 1

Trăiam pe malul lacului Mirror¹ și, ani în șir, viețile noastre au fost la fel de liniștite și transparente precum apele sale. Vechea noastră casă urma linia arcuită a țărmului, fragmentată, asemenea unui tren, fiecare cameră și verandă adăugându-se, una câte una, deceniu după deceniu.

Când mă gândesc la timpurile acelea, parcă zăresc imaginea noastră, toți patru bălăcindu-ne în apa puțin adâncă, admirându-ne reflexia în lacul sticlos și neclintit. Și atunci ceva – o pietricică, un strop de ploaie – frânge suprafața, risipind oglinda. O undă atinge țărmul îndepărtat. Anii de neșansă au început pentru noi.

Astfel ar fi gândit Margaret. Sora mea era poeta.

Eu eram Domnișoara Rațiune Întruchipată. Și, din perspectiva asta, îmi amintesc ce s-a întâmplat.

Dar lucrurile nu s-au petrecut deloc așa. S-a întâmplat ceva, iar apoi totul s-a năruit ca într-un joc de domino care se destramă, șerpuind spre orizont și umbrind viitorul.

Dacă toate ceasornicele și calendarele ar dispărea, copiii tot ar ști când vine duminica. Ar simți în continuare acea pală de aer greu, acel gol imens ce se creează atunci când timpul se furișează

¹ Oglinda (în lb. engleză în original)

după o perdea, când minutele își abandonează ticăitul sistematic și se sting unul câte unul. Culorile sunt terne, un abur vâcos plutește, înnegurând peisajul. Telefonul nu sună, iar restul universului se ascunde și conspiră sub pretextul că toată lumea face prăjituri sau privește meciul la televizor. Apoi, sosește luna și iureșul se pornește iarăși.

Chiar și înaintea acelei duminici, mă bucuram să văd ziua sfârșindu-se. Și nu pentru că mi-ar fi plăcut școala atât de mult, însă weekendurile țineau o veșnicie. Singurătatea, orele pe care trebuia să le umpli cu cărți, cu teme pentru acasă sau lucru pe calculator, vizionarea filmelor vechi cu sora mea, dacă avea chef. Liniște, iar apoi sunetele de duminică din casa noastră de lângă lac. Mama cântând la pian, preistorica mașină de scris Selectric a tatei.

Duminica aceea, prima duminică de mai, a fost atât de caldă, încât n-am putut să nu mă întreb: era doar o zi însorită sau un simptom al încălzirii globale? Chiar și copacii păreau nelalocul lor, goi și stânjeniți, de parcă ar fi avut cu toții în același timp acel vis în care te privești și-ți dai seama că ai uitat să te îmbraci.

Două Cleopatre pe vasul regal, sora mea și cu mine stăteam întinse, lăsând mica ambarcațiune cu vâsle să plutească în derivă pe întinderea lacului. Margaret își arcui umerii, își trecu un braț peste bord și-și lăsă degetele să traseze dâre în apă. Era unul dintre gesturile acelea de actriță, copiate din filmele clasice alb-negru, de care nu se putea desprinde. Îi plăcea să le privim împreună și ne dădeau voie să stăm până în zori, fiindcă mama zicea că învățam mai mult din *Some like it hot*¹ decât într-un an de școală. Adeseori era dificil să-ți dai seama exact la ce se referea mama, în afara faptului că învățaserăm să ne fluturăm genele și să spunem cu șoapte de fetiță sufocată de emoție: „*Ce-ar putea să facă o fată?*“

Un lucru aveam în comun eu și Margaret: ne pricepeam să imităm. Știam scene întregi pe dinafară, cum era sfârșitul din *Flying*

¹ *Unora le place jazzul*, celebru film american din 1959 cu Jack Lemmon, Tony Curtis și Marilyn Monroe (n.tr.)

*Deuces*¹, când Bran moare într-un accident de avion și apoi se reîncarnează într-un cal cu mustață neagră și gambetă. Stan este atât de fericit să-l vadă încât îl strânge în brațe pe Ollie, adică pe calul stăpânit de spiritul său morocănos.

Uneori, Margaret făcea un gest sau rostea o replică și mă întreba din ce film era. Râsul ei argintiu era premiul pe care-l primeam dacă ghiceam. Singura scenă într-o barcă cu vâsle pe care mi-o aminteam era aceea în care Montgomery Clift o împinge pe Shelly Winters în apă. Și eram destul de convinsă că nu asta interpreta Margaret.

Margaret spuse:

– Așa arată raiul.

Mi-aș fi dorit să pot fi ca ea, în locul acelei persoane care răspunse:

– Pe tine nu te preocupă deloc topirea calotei glaciare?

– Sfarmă-cheful ce ești! zise Margaret. Mai odihnește-te. Este duminică, Nico. Ia-ți o zi liberă. Cu coada ochiului, își slobozea inelele de fum în așa fel încât învăluiau soarele ca niște nimburi cețoase.

Margaret le promisese părinților că avea să renunțe la fumat. Bunicii din partea mamei și bunicul din partea tatei se stinseseră cu toții în floarea vârstei din pricina fumatului. Amândoi părinții fuseseră fumători. Prietenii lor începuseră și ei să se prăpădească. Noua armă pe care mama și tata o întrebuițau ca arsenal în războiul împotriva țigărilor era vestea rea pe care o primiserăm în acea toamnă: Margaret suferea de o afecțiune cardiacă. Una ușoară, dar eu îi făceam griji.

Își pierduse cunoștința atunci când, pentru prima, dar și ultima dată, mama ne-a convins să o însoțim la yoga. Mai păstrez încă fotografia făcută de tata în acea zi pe pajiște, cu noi trei în poziția aplecat, cu palmele și tălpile lipite de pământ sau altă poziție chinuitoare despre care mama se convinsese că-i ajută la artrită. Eu,

¹ *Stan și Bran aviatori*, comedie americană din 1939 cu îndrăgiții actori Stan Laurel și Oliver Hardy (n.tr.)

Margaret și mama suntem atât de aplecate, încât capetele noastre aproape că ating pământul precum acei șerpi care, după cum mi-a povestit mie Margaret, își înghit coada și se încolăcesc în jurul copiilor pe care-i înfulecă întregi. Plasate la distanță, pentru a ne menține echilibrul, picioarele ocupă cea mai mare parte din fotografie, ca niște porțițe de crochet de mărimi descrescătoare. Ceea ce nu se poate zări în fotografie este faptul că, la câteva secunde, Margaret s-a prăbușit pe un morman de frunze. La început, am crezut că glumea.

Pediatrul nostru, doctorul Viscott, i-a făcut niște teste și a încheiat spunând că Margaret trebuia să mănânce bine, să facă exerciții fizice și să nu mai fumeze. Acel bâlbâit de pe electrocardiograma ei trebuia să fie ținut sub observație.

Margaret știa că putea fuma în prezența mea. Era unul dintre cele mai neînsemnate secrete pe care era convinsă că o să le păstrez.

De dincolo de lac, o auzeam pe mama exersând acel sinistru vals al lui Chopin, care mă ducea întotdeauna cu gândul la un bal al fantomelor. Făcea întruna greșeli și o lua de la capăt. Își dorise să devină pianistă, urmasă școlii de muzică, dar își schimbă planurile când îl întâlni pe tata și fugiră împreună să se facă hipioți. Margaret găsise o fotografie cu ei la cules de soia într-o comunitate din nordul Californiei. Amândoi cu plete, pantaloni largi și basmale, iar tata cu barbă asemenea lui Isus.

Timp de ani de zile mama lucrase la inscripționarea informațiilor pe coperta CD-urilor clasice. Acum, degetele ei începeau să se umfle, dar încerca cu hotărâre să învețe orice piesă de pian pe care o nota.

– Știi ce-i ciudat? am întrebat eu. De fiecare dată când dai drumul la câte un rotocol de fum, mama cântă o notă greșită. Poate că are, într-adevăr, capacități paranormale.

– Sau poate că eu am, zise Margaret.

Deseori, mama se lăuda cu darul ei de a citi gândurile. Bănuiesc că voia să ne sperie, ca să nu facem ceva cu care n-ar fi fost de

acord. Îi plăcea să spună că propriii strămoși ar fi ars-o pe rug. Mama și tata erau copii unici, rebeli printre rigidele familii din New England, încât a fost firesc să se îndrăgostească până peste cap de toate aiurelile cu pacea și iubirea, chiar dacă, până când s-au integrat, mișcarea hippie era deja pe sfârșite. Visau ca lumea să se transforme într-o mare fermă ecologică, și când au văzut că nu se întâmplă asta, au trebuit să-și vadă de drum.

Casa noastră fusese locuința de vară a părinților mamei. O moștenise la moartea tatălui ei, chiar înainte ca Margaret să se nască. Portrete puritane de familie decorau baia de la capătul scărilor. Mama socotea amuzant să le agațe acolo, dar mie chipurile acelea moarte de bărbați și femei cu căutătură aspră îmi amânaseră deprinderea de a folosi toaleta, până când tata s-a dumirit și le-a întors cu fața spre perete.

– Sunt multe lucruri pe care mama nu le știe. Margaret lăasă încă un inel de fum să-i scape printre buze. Acum să te văd. Cine sunt eu, Nico?

– Omidă din *Alice în Țara Minunilor*?

– Grozav! exclamă Margaret.

Îmi adunam toate puterile pentru bubuitura ce se auzea atunci când mama, greșind de atâtea ori, izbea cu pumnul în claviatură. Apoi, o liniște apăsătoare scormonea aerul, scoțând la iveală o tristețe pe care mi-o închipuiam întreruptă de păcănitul mașinii de scris electrice a tatei.

Era vrednic de milă felul în care era computerelor trecuse pe lângă tata fără urmă. Nu știa nici măcar să utilizeze cardul la casa din supermarket. Eu și Margaret trebuia să-l introducem în cititorul de carduri în locul lui, în timp ce casieritele zâmbeau grațios, dorindu-și ca noi să fi fost pe celălalt tărâm, iar ele soția, prietena sau fiica chipeșului nostru tată. În chip curios, atitudinea retrogradă a tatei nu era niciodată socotită printre trăsăturile pe care Margaret, iubitoarea a tot ce este vechi – filme, piese de jazz, ilustrate și haine de colecție –, le moștenise de la el. Margaret spunea că s-a născut

– Nici nu trebuie, răspunse. Știu cum arăți. Și eu arătam așa când eram de vârsta ta.

– Erai grasă acum patru ani? Nu-mi amintesc asta.

– Tu-Nu-Ești-Grasă, zise Margaret.

– Deci vrei să spui, am reluat, deși eram aproape sigură că nu asta voia să spună, că peste patru ani o să arăt ca tine?

– Crede-mă, repetă Margaret. Indiferent dacă vrei sau nu.

Lumea zicea că semănăm, dar mie nu mi se părea. Margaret era sora cea atrăgătoare, mlădioasă și blondă. Adierea vântului pe lac îi purta mai departe parfumul încântător. Mirosea a fursecuri la cuptor. Ea pretindea că nu era parfum; era esența ei, cred. Eu eram sora cea durdulie și ciudată. Eu miroseam încă a praf, ca o puștoaică.

Părinții ne dăduseră greșit numele. Margaret ar fi trebuit să fie Nico, iar eu orice altceva. Ne-au spus că o numiseră pe Margaret după un vers dintr-un poem. Și susțineau că pur și simplu le plăcea cum sună Nico, dar eu nu i-am crezut.

Tata își mai păstra încă pick-upul și colecția de discuri. Așa i-a descoperit Margaret pe cei de la Velvet Underground¹ și pe Nico cu vocea ei spartă, dezamăgită. Era surprinzător cât de mult semăna cu a lui Margaret, doar că era mai seacă și mai uzată, și cu un accent străin care îți dădea impresia că învăța versurile pe măsură ce le cânta.

Margaret a închiriat un documentar despre Nico pe DVD, așa că urmăream trista poveste a superstarului german care s-a stins la scurt timp după cele cincisprezece minute de glorie. Sora mea a rămas tăcută tot timpul. Nu-mi plăcea felul în care ședea, aplecată în față, în timp ce învăța.

Când am întrebat-o pe mama dacă îmi dăduseră numele după acea Nico, a ezitat, apoi a spus: „Chiar crezi că eu și tatăl tău ne-am

¹ Trupă americană de muzică rock din anii '60, avându-i printre componenții cei mai cunoscuți pe Lou Red, John Cale și mai târziu pe Nico, pe numele ei adevărat Christa Päffgen, fotomodel, actriță, compozitoare. Deși nu a avut prea mare succes comercial, grupul a fost deseori citat de critici pentru influența sa asupra celorlalte formații de muzică din arii ca rockul experimental, punkul, rockul gotic etc. (n.tr.)

fi putut numi copilul după vreo zombie drogată, pasionată de Wagner? Și apropo, asta e alt cântec îngrozitor. Să nu fii *oglanda*¹ nimănui, draga mea“.

M-am aplecat să simt apa. Ea știa că vara se mai lăsa așteptată.

– Te rog, i-am cerut lui Margaret. *Cântă My Funny Valentine!* Doar pentru mine, o singură dată.

Dintr-un bobârnac precis cu degetul mare și cel arătător, învățat de la niște detectivi din anii '40, Margaret își azvârli țigara în lac. Apoi, lăsă pleoapele să-i cadă și începu să cânte.

Întotdeauna interpreta piesa diferit, dar întotdeauna emana sexualitate pură. Atunci când cânta „Stay little Valentine, stay“², suna ca o vorbă mieroasă de femeie matură, codul pentru „Te rog, fă sex cu mine, te rog“. Mă întrebam cum era oare în stare s-o cânte în felul acesta în fața întregii școli și cum puteau profesorii și părinții să aplaude frenetic. Spre final, vreun tată respingător se trezea pur și simplu plângând în hohote. Nu-i trecea nimănui prin minte că n-ar fi putut să-l cânte așa dacă nu făcea sex cu iubitul ei, Aaron?

Poate că n-o aplaudau pe Margaret, ci mai degrabă șansa ca o persoană din Emersonville să aibă atât de mult talent încât să părăsească ultimul loc de pe pământ unde nimeni nu avea telefon mobil. După 11 septembrie, familiile snoabe au plecat de la oraș și și-au cumpărat case în apropierea lacului. Se gândeau că vor fi nevoiți să se obișnuiască cu asta, dar ajunseseră să iubească atmosfera de la țară: fără telefoane mobile, fără blackberry, un ritm de viață mai lent. În lumea civilizată, adolescenții trăiau prin telefoanele lor și își trimiteau mesaje text dintr-o cameră în alta. Dar cele mai apropiate antene se aflau în Albany și Pittsfield, iar eu și sora mea și colegii mei de școală eram prinși într-o buclă temporală. Nu-i de

¹ După numele piesei *I'll be your mirror* (*Voi fi oglinda ta*) a grupului amintit, presupus inspirată de fraza pe care a rostit-o Nico atunci când l-a cunoscut pe Lou Reed în 1965 (n.tr.)

² *Rămâi iubita mea de Sf. Valentin, rămâi* (în trad. din engl.), unul dintre versurile piesei *My funny Valentine* (n.tr.)